

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci

žalobce: **M. Y.**, st. přísl. Turecko
pobytem
doručovací adresa

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7 - Holešovice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 02. 2025, č. j. OAM-1520/ZA-ZA11-VL15-2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se svojí žalobou ze dne 11. 4. 2025 domáhá soudního přezkumu žalovaného rozhodnutí, kterým žalovaný podle ust. § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“), zastavil řízení o opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, když byla daná žádost shledána nepřijatelnou podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

2. Jak žalobce sám uvedl, tak první žádost o udělení mezinárodní ochrany podal v květnu 2023, ve kterém přitom uvedl, že je kurdské národnosti, přičemž v Turecku může docházet k projevům diskriminace příslušníků kurdské národnosti, ale nikoliv vůči každému příslušníkovi takové národnosti. Tato původní žádost žalobce byla KS v Brně zamítnuta, a to rozsudkem ze dne 23. 7. 2023, č. j. 33 Az 19/2023-44, kde soud konstatoval, že příslušníci kurdské národnosti v Turecku čelí mnohým nesnázím, což však bez přistoupení dalších azylově relevantních skutečností nedosahuje dostatečné intenzity (typ. pronásledování, nebezpečí jiné vážné újmy atd). Následně byla dne 11. 11. 2024 podána opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany, kde už žalobce doplnil, že jako Kurd nemá v Turecku žádná práva. Žalobce dále vyjadřoval obavy z aktuální bezpečnostní situace na turecko-syrské hranici v okolí města Mardin, kde už nepanuje pokojná situace, zejména v důsledku pádu Asadova režimu. V samotné žalobě žalobce uvádí, že zmíněný konflikt na jihovýchodě Turecka trvá min. od roku 2019.
3. Žalobce zastal názor, že shledaná nepřípustnost opakované žádosti o mezinárodní ochranu nemá dostatečnou oporu ve správním spisu. V části věnované žalobním bodům stojí explicitně uvedena obava ze zhoršené bezpečnostní situace na jihovýchodě Turecka, a to v souvislosti se změnou politického režimu v Sýrii. Podle žalobce si však žalovaný neměl opatřit žádné objektivní důkazy o svých závěrech, které přijal, když konstatoval, že se nejedná o nově uplatněné skutečnosti, když se neustále jedná o důvody vážící se ke kurdskému původu.
4. Spolu s předmětnou žalobou byl podán návrh toho, aby soud žalobě přiznal odkladný účinek, přičemž o tomto návrhu bylo ze strany zdejšího soudu rozhodnuto dne 17. 4. 2025, a to usnesením č. j. 52 Az 1/2025-12, když byl předložený návrh zamítnut.
5. Následně žalobce podal návrh na vydání předběžného opatření, který *de facto* sledoval stejný záměr jako návrh na přiznání odkladného účinku. Tento návrh byl ze strany zdejšího soudu zamítnut usnesením ze dne 2. 6. 2025, č. j. 52 Az 1/2025-32.
6. V rámci vyjádření se k žalobě žalovaný uvedl, že při rozhodování vzal v úvahu všechny relevantní skutečnosti, ke kterým shromáždil dostatečné množství informací a zdrojů, zejména o situaci v zemi původu (Turecku). Žalovaný má tak za to, že vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, proto je žalované rozhodnutí přiměřené a obsahuje řádné odůvodnění. Žalovaný tak dané rozhodnutí neustále považuje za správné a zákonné.
7. Na prvním místě musí soud poukázat na to, že sama okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nepředstavuje bez dalšího porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).
8. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Ostatně jak konstatoval Ústavní soud v nálezu ze dne 10. 11. 2020, sp.zn.

III.ÚS 1889/20, „úkolem obecného soudu, který vypořádává jednotlivé stížnostní námitky, není na každou z nich reagovat tím způsobem, že zopakuje argumentaci učiněnou jinými orgány veřejné moci v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, případně ji převypráví „vlastními slovy“. Pokud uplatněné stížnostní námitky nepřesahují rozsah námitek, které tyto orgány ve svých rozhodnutích dostatečně přesvědčivě a logicky vyřešily již dříve a soud vykonávající přezkum se s jejich hodnocením plně ztotožňuje, nedává rozumný smysl, aby již učiněné závěry znovu opakoval.“ Za předpokladu, že se soud ztotožní s dílčí argumentací účastníka řízení, tak může na takovou skutečnost příhodně odkázat.

9. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou –li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

10. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č.j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se

všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítka, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na náleží Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

11. K soudnímu přezkumu ve správním soudnictví je třeba i pro danou věc uvést, že v rozsudku ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 4037/10 – Fazia Ali v. Spojené království Evropský soud pro lidská práva uvedl, že pojem „úplný přezkum“ však není vykládán doslova a Soud (zde míněno ESLP) se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (*sufficient review*). Je třeba též přihlídnout ke specifčnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci, něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a odvolací soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy tak nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Soud (ESLP) zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (*expediency*), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva, jakými jsou např. územní plánování, ochrana životního prostředí či regulace lovu (např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. listopadu 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle ESLP nutno posoudit:

(i) pravomoci příslušného soudního orgánu,

(ii) oblast, jíž se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti,

(iii) míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají,

(iv) způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a

(v) obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby. Soud proto musí přezkoumat právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány. Z toho vyplývá, že soud ve správním soudnictví v dané věci nemůže svým rozhodnutím nahradit odborné věcné závěry správních orgánů, k nimž jsou jen tyto povolány z hlediska jejich odborné kompetence.

12. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.

13. Žalobce nesouhlasil s rozhodnutím ve věci bez jednání, a to na základě podání, které soud obdržel dne 5. 6. 2025. Spolu s projevením nesouhlasu žalobce požádal o ustanovení tlumočnicka pro turecký jazyk a rovněž o ustanovení advokáta. Na základě usnesení ze dne

20. 6. 2025, č. j. 52 Az 1/2025-50, byl žalobci ustanoven tlumočnický ze seznamu tlumočnicků, a to Bc. Yilmaz Irem, IČO 71444874. Za účelem ustanovení právního zástupce ex offio byl žalobce vyzván k prohlášení o svých osobních, majetkových a výdělečných poměrech, i přes doručení této výzvy do vlastních rukou žalobce (podle dokladu o doručení – doručence – 24. 6. 2025), ten této výzvě soudu nevyhověl a žádné takové prohlášení neučinil, ani soudu dotazované skutečnosti jiným způsobem nesdělil, proto soud nemohl po strance materiální posoudit odůvodněnost jeho žádosti o ustanovení právního zástupce, čímž byl jeho návrh zamítnut usnesením ze dne 15. 7. 2025, č. j. 52 Az 1/2025-56.

14. Krajský soud se po provedeném soudním přezkumu ztotožnil s vyslovenými závěry žalovaného o tom, že žalobce neuvedl žádné nové rozhodné skutečnosti, když neustále poukazuje na problémy vážící se k jeho kurdskému původu, čímž se zároveň nepřiklonil k argumentaci žalobce. Žalobce dokonce při poskytování údajů k jeho opakované žádosti dne 15. 11. 2024 uvedl stejné důvody jako u jeho první žádosti (list správního spisu č. 13 a 14).
15. Co se týče nově namítané skutečnosti vážící se k probíhajícímu konfliktu na pomezí Turecka a Sýrie, který měl být umocněn spolu s pádem Asadova režimu, tak má krajský soud za to, že žalovaný se s danou skutečností dostatečně zabýval v rámci odůvodnění svého rozhodnutí. Jak žalovaný totiž uvedl, tak tento konflikt mezi Tureckem a kurskými milicemi v Sýrii trvá min. od roku 2019, přičemž vnitrostátní konflikt v Sýrii se datuje k roku 2011. Jak správně žalovaný poznamenal, tak už v době první žádosti musel žalobce vědět, nebo si být minimálně vědom toho, případně být si vědom mohl a měl, takových skutečností, neboť se nejednalo o bezpečnostní situaci novou, ale už probíhající. Žalovaný se s touto žalobní argumentací vypořádal už v rámci žalovaného rozhodnutí, a to na straně 3 a 4 tohoto rozhodnutí. Krajský soud nepřehlédl ani to, že žalobce měl žalovanému uvést zdroj, o který zakládal mnohé své obavy, a to webovou stránku (syria.liveaumap.com), ale i blíže nespecifikovaném příspěvku na sociální síti Telegram, přičemž žalovaný se ani tímto neopomněl zabývat, když uvedl „...zmíněná webová stránka syria.liveaumap.com nezmiňuje naprosto žádné ohrožení ani vojenské konflikty na území Turecka, eviduje pouze incidenty na území Sýrie...“ Krajský soud tak souhlasí s tezí žalovaného, že vznesené námitky ze strany žalobce jsou jen pouhou spekulací, která nemá objektivní podklad.
16. Jak následně opět poukázal žalovaný, tak není možné upozadit skutečnost, že pobyt žalobce na území ČR byl od počátku ilegální (přicestoval na území ČR nelegálně v nákladním vozidle). Žalovaný se nezmýlil ani v tom, že institut mezinárodní ochrany není možné zneužívat, ale ani obcházet s úmyslem nevyužít jiných právních prostředků umožňujících zlegalizování pobytu. S ohledem na soukromý a rodinný život žalobce bylo rovněž příhodně poukázáno rozsudkem NSS ze dne 28. 4. 2011, č. j. 1 Azs 5/2011-36, ale i dalšími (str. 3 vyjádření žalovaného), že existence rodinných vazeb nemůže založit sama o sobě důvod k udělení mezinárodní ochrany.
17. Krajský soud se navíc ztotožňuje s žalovaným i v tom ohledu, že žalobce tížilo břemeno nejen tvrzení, ale i důkazní. Žalobce tedy měl v rámci své žádosti nejen tvrdit rozhodné skutečnosti, ale měl se je snažit i prokázat, resp. o nich přesvědčit správní orgán (příp. soud). Není pravdou, jak se žalobce snaží předestřít v předmětné žalobě, že mu svědčila v rámci správního řízení samá práva, ale už žádné povinnosti a u správního orgánu tomu bylo naopak. Správní řízení o udělení mezinárodní ochrany je dispozičním řízením, které se zahajuje na návrh, nikoliv z moci úřední (ex officio). Na činnost správního orgánu

v takovém případě tak nedopadá zásada vyšetřovací (inkviziční), což samozřejmě nikterak nezlehčuje povinnost správního orgánu k náležitému zjištění skutkového stavu věci (zásada materiální pravdy), jakož i řádné odůvodnění svého rozhodnutí. Z provedeného soudního přezkumu však krajský soud nabyt přesvědčení, že žalovaný respektoval dílčí pravidla správního řízení, své rozhodnutí řádně odůvodnil, jakož i se zabýval všemi vznesenými námitkami a okolnostmi, které mu byly předneseny. Na rozdíl od žalobce tak žalovaný (správní orgány) dostal svým povinností, čímž postupoval zákonně a přezkoumatelně. Shodně i platí i pro přezkum v rámci správního soudnictví, kdy žalobce musí být dostatečně konkrétní ve svých tvrzeních, které musí podložit věrohodnou sadou důkazních skutečností. Opačným případě převládající míry abstraktnosti se jedná o ničím nepodložené a jen spekulativní tvrzení.

18. Jak stálo vzpomenu v rozsudku NSS ze dne 7. 12. 2005, č.j. 4 Azs 151/2005–86, existují v azylovém řízení dvě základní povinnosti, kterými je břemeno tvrzení a důkazní. Důkazní břemeno může nést a velmi často i nese správní orgán, tak ale povinnost tvrzení leží na bedrech účastníka řízení (žadatele o azyl). Představa, že by měl správní orgán sám zjišťovat možné pronásledování či potenciaální ohrožení žadatele v zemi jeho původu, se jeví jako zcela nereálná. Je tomu tak proto, že jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a proč. V průběhu azylového řízení tak musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na jejichž základě bude jeho žádost posuzována (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 27. 2. 2024, sp. zn. 5 Azs 200/2021). V případě, že však žadatel neunesl důkazní břemeno, tak správní orgán nemá o čem rozhodovat. Ve smyslu zmíněné judikatury proto krajský soud konstatuje, že námitky žalobce směřující k pochybení žalovaného v tom ohledu, že neměl zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, neopatřit si potřebné podklady pro rozhodnutí, čímž neměl žalovaný vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci, bylo nutné vyhodnotit jako nedůvodné. Vedle toho platí, že žalovaný jako správní orgán v řízení o žádosti, kterým je právě azylového řízení, nemůže nahrazovat činnost žadatele a sám konstruovat úvahy o potenciaálním (ne)ohrožení osoby žadatele v zemi původu. Takové přenášení povinnosti tvrzení by bylo zjevně nepřijatelné a prakticky nerealizovatelné.
19. Jak bylo řečeno i výše, tak je to právě žadatel (žalobce), kdo musí v řízení o udělení mezinárodní ochrany nejprve splnit povinnost tvrzení, tedy „tvrdit“ existenci důvodů relevantních z hlediska mezinárodní ochrany. Správní orgán je následně povinen zjistit skutečný stav věci, a to v rozsahu důvodů, které žadatel uvedl. Není ovšem jeho úkolem za žadatele tyto důvody domýšlet (viz. rozsudek NSS ze dne 20. 11. 2003, č.j. 2 Azs 27/2003-59). Obdobně tomu platí i pro soud v rámci jeho přezkumné činnosti, kdy podle rozsudku NSS ze dne 22. 1. 2004, č.j. 5 Azs 47/2003-48, platí: „správní rozhodnutí pak podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry.“ Azylové věci přitom vykazují drobnou odchylku od běžného postupu, a to s odkazem na náleží ÚS ČR ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16, ze kterého vzešlo pravidlo, že lze před správním soudem vznášet nové azylové důvody, resp. je namítat, ale pouze takové, jež jsou ospravedlnitelné a mohou znamenat skutečný důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud však musí konstatovat, že takové předpoklady nejsou v této konkrétní věci naplněny a takové skutečnosti nebyly ani uplatněny, když žalobce neunesl, zejména svoji povinnost tvrzení.

20. Krajský soud jen dodává, že po celou dobu soudního řízení bylo šetřeno práv žalobce, když byl opakovaně vyzýván k doložení rozhodných skutečností a byl mu ustanoven požadovaný tlumočník. Stejně jako v předchozím správním řízení, tak i v řízení před soudem, si však žalobce dostatečným způsobem neplnil svoje procesní povinnosti, což mělo nyní za důsledek zamítnutí návrhu na ustanovení právního zástupce, ale i jednání před soudem v nepřítomnosti žalobce, ačkoliv jej žalobce výslovně požadoval, ale bez náležité omluvy či alespoň informování soudu, se k němu nedostavil.
21. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož žalobce nebyl v řízení úspěšný a žalovanému podle obsahu spisu žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.
22. Krajský soud přiznal právo na náhradu účelně vynaložených výdajů a odměnu ustanovené tlumočnicki v daném řízení vůči České republice, a to na základě samostatného rozhodnutí a po náležitém vyúčtování.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 20. srpna 2025

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce

